

HỒI 315**Nhân Như Đồ Phưởng**

Vừa rời thuyền lên bờ Từ Tử Lăng đã có cảm giác bị giám thị, kẻ đó gã lại liếc thấy con thuyền của Bạch Thanh Nhi, rõ ràng ít nhất là ở bề ngoài Tiền Độc Quan ở Tương Dương cũng có quan hệ khá tốt với Tiêu Tiễn.

Lâm Lăng đích thân đứng ra dẫn thông quan tiết, rồi phát cho gã một giấy thông hành tạm thời, để gã có thể nộp thuế vào thành.

Bước đi trên con đường người xe tấp nập, Từ Tử Lăng có cảm giác như mình vừa trở lại thế gian phàm tục. Lần du lãm Tam Hiệp này, có lẽ một thời gian rất lâu sau nữa gã cũng khó mà quên nổi.

Đi chưa đầy mười bước, Từ Tử Lăng chợt có một cảm giác không thể hình dung, tựa như bị nước đá dội xuống đầu toàn thân lạnh buốt vậy. Gã lập tức cảm ứng, nhìn về phía hữu, tiếp xúc với một đôi mắt sáng rực như điện, thần quang lấp lánh.

Sau đó gã mới nhìn thấy “Khấu Trọng”.

Trong khoảnh khắc ấy, gã đã biết Khấu Trọng cũng giống mình, từ sau khi chia tay đã có bước đột phá mới trong võ học, chứ không còn là Khấu Trọng của ngày xưa nữa.

Khấu Trọng đang nâng chén chào gã, gương mặt “xú ác” nhoẻn miệng nở một nụ cười rực rỡ, nhưng cũng không thể che giấu được tình cảm mãnh liệt, tràn đầy niềm hưng phấn và mừng vui gặp lại toát ra từ đôi mắt hổ.

Từ Tử Lăng nháy mắt một cái, rồi đột nhiên tăng tốc, lách người biến mất trong một con ngõ nhỏ.

Khấu Trọng đặt chén rượu xuống, quát lớn: “Ba lượng bạc đổi lấy bàn cạnh cửa sau kia!”.

Lúc Từ Tử Lăng thoát khỏi kẻ theo dõi, đi vào từ cửa sau, Khấu Trọng sớm đã rút đầy một chén mỹ tửu, cung hầu đại giá của gã quang lâm.

Một ly đã cạn, hai gã bốn mắt nhìn nhau rồi mỉm cười. Trong thời thế này, sống được đã là một chuyện không dễ.

Khấu Trọng rót thêm rượu cho Từ Tử Lăng, thấp giọng thở dài than: “Tiểu tử ngươi thật giỏi, cả Thiên Quân Tịch Ứng cũng không phải là đối thủ của ngươi!”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt: “Ngươi mọc thuận phong nhĩ từ hồi nào vậy?”.

Khấu Trọng dương dương đắc ý nói: “Là Ngọc Trí nói cho ta biết. Cũng may ta đã cho Tống Khuyết biết Nhạc Sơn là do ngươi giả dạng, bằng không tên tiểu tử ngươi bị lão giết rồi mà cũng không hiểu chuyện gì đâu. Ngươi không tận mắt chứng kiến thì tuyệt đối không biết Thiên Dao của lão lợi hại nhường nào đâu. Cả ta đây mà cũng xuýt nữa bị cắt mất trứng đấy!”.

Bao nhiêu những lời nói thô lỗ gã tích tụ trong bụng bấy lâu nay, giờ gặp được huynh đệ liền tuôn ra một lượt.

Từ Tử Lăng cười khố nói: “Không ngờ ngươi lại lên lút trốn đến Lĩnh Nam hội ngộ giai nhân! Chỉ đáng thương cho ta đã đáp ứng với Tống Ngọc Hoa, tuyệt đối không để ngươi đến gặp cha nàng”.

Khấu Trọng ngây người ra nói: “Ta đâu phải son tinh yêu quái, tại sao nàng ta phải nhờ ngươi cản trở ta không cho đi gặp Tống Khuyết?”.

Từ Tử Lăng tuy có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu, đành lảng sang chuyện khác: “Sao ngươi biết mà đợi ta ở đây vậy?”.

Khấu Trọng gấp đồ ăn vào bát cho Từ Tử Lăng rồi ghé đầu lại nói: “Có hậu quả này đương nhiên là phải có tiền nhân rồi. Hôm nay tình cờ ta gặp hai đám bằng hữu cũ của bọn ta, một đám chính là cái lũ yêu nữ yêu phụ đang muốn ngũ mã phanh thây ngươi ở Âm Quý Phái, còn đám kia thì là xú bà nương Vân Ngọc Chân và thủ hạ. Hà! Gặp được ngươi ở đây thật tốt quá, ta đỡ phải suy nghĩ một mình!”.

Kể đó gã lại tròn mắt lên nhìn đôi tay trở nên trắng bóc như ngọc, trơn mượt mềm mại của Từ Tử Lăng, nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến ngươi cứ như được thoát thai hoá cốt vậy?”.

Từ Tử Lăng vừa ăn vừa đáp: “Chuyện này nói ra dài lắm, bây giờ ta phải tới đồ trường, vừa đi vừa nói đi!”.

Nhân Như Các tọa lạc ở khu thương nghiệp phồn thịnh nhất Cửu Giang, chỉ cách Xuân Tại Lầu mà hai người hành thích Nhậm Thiếu Danh chừng bảy tám nhà, bề thế quy mô phi thường, kiến trúc chủ thể là năm tòa mộc các, nối với nhau bằng hành lang, hai bên có hồ nước, giả sơn, hoa thảo um tùm, ngoài ra còn có hơn mười tiểu viện nhỏ hơn, tựa như những chúng tinh ứng nguyệt tô điểm cho năm tòa lầu ở trung tâm, xung quanh có tường cao vây kín.

Lúc này Nhân Sư Các sáng như ban ngày, bức tường hướng ra phố treo đèn kết hoa rực rỡ, xe ngựa xếp thành một hàng dài ở cửa ra vào.

Các nhân vật có máu mặt ở Cửu Giang đều tụ tập về đây, thương lái, quan lại, nhân vật giang hồ... không ai là không đến, không khí sôi nổi chưa từng có.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng từ xa đã nhìn thấy khung cảnh nhiệt náo ngoài cửa, họ Khấu cảm xúc bồi hồi nói: "Cứ như lặp lại tình cảnh ở trang viện của Vương Đại Thông lúc chúng nhân xếp hàng vào nghe Thạch Thanh Tuyên thối tiêu vậy. Nháy mắt đã mấy năm trôi qua rồi! Khi ấy ngày nào chúng ta cũng phải trốn chui chôn nhủi như loài chuột nhắt, giờ thì cho dù Chúc Ngọc Nghiên hay Ninh Đạo Kỳ có đến đây kiểm chúng ta trút hận thì hai huynh đệ bọn ta cũng chẳng sợ nữa! Con bà nó!".

Từ Tử Lăng nghe gã nhắc đến Thạch Thanh Tuyên, tâm sự lại trào dâng, chỉ cúi đầu không nói gì.

Khấu Trọng lại tưởng rằng Từ Tử Lăng cũng đang cảm khái như mình, không để ý mà tiếp tục nói: "Lúc nào rảnh rồi ta nhất định phải kiếm cơ hội thử xem Cửu Tụ Chân Ngôn Thủ Ấn của người lợi hại thế nào".

Từ Tử Lăng thu nhiếp tâm thần, cười cười nói: "Sớm đã biết trước người sẽ không buông tha cho ta rồi. Đừng trách ta không nói trước, nếu chẳng may ta lỡ tay đánh người bị thương, thì mất mặt lắm đấy nhé!" Khấu Trọng cười lên ha hả nói: "Tiểu tử đừng có nhanh mồm nhanh miệng quá, Khấu Trọng này đâu có hữu danh vô thực như lão đầu Tịch Ứng kia chứ?".

Hai gã đã lâu không đùa bỡn nhau, đều cảm thấy rất vui vẻ, sau khi cười lớn một phen, liền cất bước đi về phía Nhân Như Các.

Chợt có một người xông ra, chặn trước mặt hai gã, y phục hoa lệ, nhưng mặt mũi thì rất lạ.

Khấu Trọng đang định lên tiếng quát hỏi thì Từ Tử Lăng đã nhận ra y chính là Lôi Cửu Chỉ, vội vàng nói: "Là người nhà, y chính là Lôi đại ca".

Lôi Cửu Chỉ vốn không biết Khấu Trọng là ai, sau khi giới thiệu, liền lộ vẻ mừng rỡ ra mặt. Do quan hệ với Lỗ Diệu Tử nên y và Khấu Trọng vừa gặp mà như đã quen lâu ngày.

Chào hỏi xong, ba người liền lách vào một ngõ nhỏ để thương lượng đại kế.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Không phải huynh muốn dùng thân phận Lôi Cửu Chỉ để bức Hương Quý lộ diện sao? Tại sao lại hóa trang thế này?".

Lôi Cửu Chỉ mỉm cười nói: "Đây mới là "chân diện mục" của Lôi Cửu Chỉ, cái này gọi là lấy giả làm thật, khi không làm "Lôi Cửu Chỉ" ta có thể từ cửu chỉ biến thành thập chỉ, Lỗ sư phụ chính là đại sư trong mấy chuyện lộng giả thành chân này, ta chỉ học theo người mà thôi".

Khấu Trọng nói: "Đêm nay chúng ta đánh gì? Nghe nói thi đấu bài cầu tối mai mới bắt đầu cơ mà?".

Lôi Cửu Chỉ ngạc nhiên thốt: "Tin tức của Thiếu soái thật thông linh, đêm nay và đêm mai có khác nhau một chút, đó là hội thi đấu bài cầu của ngày mai chỉ giới hạn trong những nhân sĩ được mời đến, không phải cự phủ một phương, đầu lĩnh bang hội thì cũng là nhân vật có danh có tính trong võ lâm.

Khấu Trọng cười khố nói: "Thì ra tên tiểu tử đó lấy thẻ bài giả ra để gạt ta, có điều tuy là đồ giả nhưng cũng ra dáng lắm".

Lôi Cửu Chỉ lật bàn tay, để lộ một miếng đồng bài, cười cười nói "Đồng bài thật thì phải như thế này này".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Chính là mảnh đồng bài này, chỉ là số hiệu khác nhau mà thôi".

Sau khi nghe Khấu Trọng giải thích một lượt, Lôi Cửu Chỉ chau mày nói: "Thiếu soái có nhớ số hiệu không?".

Khấu Trọng cười ha hả đáp: "Lôi đại ca hỏi đúng người rồi! Lăng thiếu gia nhìn xa mười dặm, còn ta thì nhìn một lần rồi thì vĩnh viễn không quên, hình như... hà! Hình như là bốn mươi tám! Ô, đợi ta nhớ lại đã, có lẽ là hai mươi tám, nhất định là hai mươi tám".

Lôi Cửu Chỉ nói: "Nếu thật sự là hai mươi tám, thì quả đúng là thiên võng khô khô, sơ nhi bất lậu".

Sau đó y lại quay sang nhìn Từ Tử Lăng nói: "Số hiệu của Điểm Thạch Thành Kim Lại Triều Quý chính là hai mươi tám".

Từ Tử Lăng lộ rõ vẻ nghi ngờ nói: "Huynh còn xuống thuyền sau ta một khắc, sao có thể nhanh chóng dò ra số hiệu của Lại Triều Quý như vậy?"

Lôi Cửu Chỉ cười cười đáp: "Có trọng thưởng ắt có dũng phu, câu nói này đối với đám con bạc còn linh nghiệm hơn gấp trăm lần. Những người tham gia đồ hội lần này có rất nhiều lão bằng hữu của ta, muốn biết mấy chuyện này khác gì trở bàn tay đâu?".

Khấu Trọng hoang mang hỏi: "Lại Triều Quý là người thế nào?"

Lôi Cửu Chỉ nói: "Xin Thiệu soái hãy tả lại tướng mạo và thân hình tên Lưu An đó cho ta được không? Theo lý thì với thân phận của Lại Triều Quý, hẳn sẽ không làm những chuyện thế này làm gì".

Khấu Trọng liền tả lại một lượt, sau đó kể hết chuyện gặp gỡ với Lưu An cho Lôi Cửu Chỉ nghe.

Họ Lôi chỉ thở dài nói: "Tên tiểu tử này đúng là có chết cũng không đổi tính, tên Lưu An kia chỉ là "mồi" của hắn, nhân lúc trước kỳ đại hội đi khắp nơi kiếm dè béo về để "làm thịt", kiếm trước một món lớn, hắn làm cho người tưởng rằng mình đang gạt tiền của một con "dè béo" khác, nhưng sự thực thì chính người mới là "dè béo" của hắn. Kiểu lừa này gọi là "thả chim mồi", để cho người thắng nhỏ vài trận, sau đó thua to. Sau khi xong chuyện thì hắn sẽ đổ hết mọi chuyện lên đầu người luôn".

Từ Tử Lăng vui vẻ nói: "Đêm mai chắc Lại Triều Quý không đủ tiền vốn để tham gia đồ hội rồi!".

Phí vào đồ trường thực chất là một khoản thuế đánh bạc nộp cho quan quyền ở đại phương. Giờ đang là lúc khát tiền, phương cách thu thuế ở các vùng lại càng được thể đa dạng phong phú, thậm chí có thể lập được thành một danh mục dài.

Tiền phí vào đánh bạc ở Nhân Như Các do Đồ Quan trực tiếp thu nhận, sau đó trở thẳng về ngân khố chứ không qua tay đồ trường.

Từ thời chiến quốc, vì đồ bác mang lại họa hoạn quá lớn, khiến người ta phải táng gia bại sản, lại dẫn đến những tệ nạn phá hoại trật tự và phong khí của xã hội, nên đã có luật cấm đánh bạc. Khi Thủy Hoàng nhất thống thiên hạ, Lý Tư cũng đã soạn ra luật cấm đồ bác,

nhẹ thì “thích chữ vào mặt”, nặng thì “đánh vào mông”. Đến đời Hán cũng vẫn tiếp tục cấm đánh bạc.

Tới Ngụy Tấn Nam Bắc Triều, thì thổ tộc vùng lên, pháp luật lơ là, tuy có điều luật cấm đánh bạc thật, nhưng chỉ là hữu danh vô thực.

Đến cuối đời Tùy thì chính trị hoang phế, quan lại gian thương cùng bắt tay chân hưng đồ nghiệp.

Sau khi nhà Tùy diệt vong, làn gió này lại càng mạnh mẽ, trở thành cực điểm quan thương hợp tác như Nhân Như Các hiện giờ.

Khấu Trọng nộp thuế vào cửa, rồi tiến vào đồ trường.

Nhân Như Các quả không hổ là đồ trường nổi tiếng nhất lưu vực Trường Giang, trần thiết hoa lệ cầu kỳ, những căn đại sảnh nối với nhau bằng hành lang dài bày thiết đủ thứ đồ cụ, còn có cả gian khách quý để dành riêng cho những nhân vật đặc biệt hưởng thụ.

Lúc này mỗi đồ đường đã tập trung khoảng ba đến bốn trăm đồ khách, nhưng hoàn toàn không có cảm giác chen chúc khó chịu, dưới ánh đèn sáng rõ như ban ngày, tuyệt đại đa số đều là nam khách, nữ khách hầu như rất ít, nhưng người nào cũng xinh đẹp dị thường, trông như những cô nương đến từ Xuân Tại Lâu vậy, có vài người còn chơi dữ dội gấp mấy lần nam nhân.

Nổi bật nhất là những nữ tỳ đi qua đi lại trong đồ đường, không người nào là không xinh đẹp phi thường, hơn nữa còn ăn mặc rất lộ liễu, để lộ ra cả nửa gò bồng đảo, cánh tay trắng muốt cũng để trần, trông quyến rũ lạ thường.

Khấu Trọng không hiểu biết nhiều về đồ bác lăm, sau khi đi một vòng, cũng chỉ biết có ba loại là bài cầu, súc sắc và mở bát. Gã đang suy nghĩ không biết có nên đánh một hai ván không thì Lưu An lù lù xuất hiện, nhiệt tình kéo áo gã đi tới hàng ghế dành cho tân khách nghỉ ngơi, cười xum xoe nói: “Đại gia ngài tới thật rồi! tiểu nhân đã tìm được bốn con dê béo để ngài chọn lựa, sau đó thì có thể tới phòng khách quý để phát tài lớn. Nhân Như Các chỉ lấy một phần tiền hồ, còn tiền thắng được, đại gia ngài xuất vốn nên đương nhiên là lấy bấy phần, tiểu nhân chỉ cần hai phần là đã thỏa mãn rồi. Sau khi đủ vốn, tiểu nhân sẽ nhượng lại đồng bài cho đại gia tham gia thi đấu ngày mai, nếu đại gia toàn thắng, thì chia thêm hai phần cho tiểu nhân, không thì một xu tiểu nhân cũng không nhận, không biết ý ngài thế nào?”

Khấu Trọng thô lỗ xua tay bảo nữ tỳ đang đứng hầu bên cạnh đi ra xa, rồi làm bộ tham lam nói: “Bốn con dê béo ở đâu? Tại sao chúng chịu đánh bạc với bọn ta?”.

Lưu An thấp giọng nói: “Đương nhiên là phải giở chút thủ đoạn nho nhỏ rồi, trước tiên phải làm bộ một chút, làm cho chúng tưởng rằng đại gia mới là đề béo, lúc ấy thì tự nhiên chúng sẽ đem tiền dâng lên cho ngài. Đại gia yên tâm, đến lúc đó tiểu nhân sẽ sắp xếp tất cả, giờ bước đầu tiên là chọn “đề”. Khí sắc cả bốn tên này đều rất tệ, đánh bạc chắc chắn sẽ thua chứ chẳng nghi”.

Dứt lời liền đi trước dẫn đường cho Khấu Trọng chọn “đề béo”.

oOo

Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ vào đồ trường sau Khấu Trọng nửa canh giờ, lúc này Lôi Cửu Chỉ đã biến thành một vị lão nhân gia “thập chỉ” tóc trắng như cước, trông rất khí phái. Đến tối mai, y mới xuất hiện bằng diện mạo của “Lôi Cửu Chỉ”.

Từ Tử Lăng vẫn giữ gương mặt sẹo, đi theo Lôi Cửu Chỉ đến một bàn đồ có gần trăm người vây quanh, chủ trì là một trung phụ vẫn còn xuân sắc, thủ pháp thành thục lão luyện.

Trò mở bát này còn gọi là “bày tiền” hoặc “giấu tiền”, người của đồ trường làm nhà cái, lúc đánh bạc nhà cái bốc một nắm thẻ tre, rồi dùng bát ụp nhanh lên, khiến người chơi không đoán được có bao nhiêu thẻ, sau khi đặt cửa, sẽ mở bát để tính toán. Cách tính là lần lượt bỏ bốn thẻ ra ngoài, tính theo số dư, sẽ có bốn cửa nhất, nhị, tam, tứ. Đặt một cửa thì một ăn ba, gọi là “phiên”, đặt hai cửa trúng một cửa là một ăn một, gọi là “giác”.

Lúc hai người tới thì bàn này đã ba lần mở ra cửa “nhị”, không khí sục sôi, huyền ảo vang trời. Rất nhiều người bình thường vốn tưởng mạo đảng hoàng, lúc này đều nghiêng răng nghiêng lợi, hoa tay múa chân, hò hét tên cửa mà mình đặt, cứ như kêu gào càng lớn thì càng dễ thắng vậy.

Lôi Cửu Chỉ ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng cười khế nói: “Bà nương này là một trong Cửu Giang Tứ Kiệt, trợ thủ đắc lực của Đồ Quỷ Tra Hải, thủ pháp cũng tương đối”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Thủ pháp mà huynh nói có phải là lừa bịp không? Nhìn bề ngoài thì cách đánh bạc này rất khó làm trò quỷ mà!”.

Lôi Cửu Chỉ nói: “Đánh bạc có mười tên thì chín tên bịp rồi, trò nào mà chẳng thể gạt được người chứ. Chơi thứ này phổ thông nhất là dùng thuật “lạc châu” và “phi tử”. “Lạc Châu” tức là làm trò trên thẻ bài, khi cần có thể một chia thành hai, “phi tử” là thủ pháp bắn

thể đi. Nhưng là thủ pháp nào cũng phải có đồng bọn đứng bên cạnh phối hợp làm “binh phong”, chẳng hạn như hút thuốc hoặc làm thứ gì đó để phân tán sự chú ý của đồ khách, hòng giúp kẻ làm cái kia thi triển thủ pháp. Những đồ trường lớn như Nhân Như Các tất nhiên không cần dùng thủ đoạn thấp kém đó, nhưng ở đầu đường xá chợ hay ngõ hẻm thì hầu như đều dùng mấy trò này để gạt tiền người khác.

Những ngày gần đây Từ Tử Lăng đã học được không ít chuyện liên quan đến đồ bác từ Lôi Cửu Chỉ, nghe vậy gã liền hiếu kỳ hỏi: “Đối với trò này, Lôi huynh có thuật gì để tất thắng không?”.

Lôi Cửu Chỉ cười cười đáp: “Trừ phi là bịp bợm, bằng không thì lấy đâu ra thuật tất thắng. Nhưng nếu đánh mười ván thắng được năm ván thì đã là tỷ lệ cao rồi, coi như tất thắng. Khi nhà cái rải thẻ lên bàn, trước khi ụp bát lên, có thể dựa vào mắt và tai để phán đoán, có thể chuẩn xác được tới năm phần”.

Từ Tử Lăng le lưỡi nói: “Lôi huynh thật lợi hại!”.

Lúc này bát lại mở ra, sau khi gạt thẻ, kết quả vẫn là cửa “nhị”, người nào người nấy đều ồ lên một tiếng nuốt tiếc.

Hai người lại đi tiếp vào gian sảnh thứ ba, gian này chủ yếu là chơi súc sắc, số người cũng nhiều hơn, bàn nào cũng chen chúc chật cứng, cây kim còn khó lọt, không khí nóng bừng bừng.

Lôi Cửu Chỉ đảo mắt một vòng vẫn không thấy Khấu Trọng đâu, bèn đi tiếp vào trong, gian phía trong hầu hết là chơi bài, song lục, điệp tứ hí, bài cầu, thiên cầu, mã điều thứ gì cũng có.

Từ Tử Lăng sau nhiều ngày lẫn lộn ở đồ trường với Lôi Cửu Chỉ giờ đã hiểu tại sao đồ bác lại càng cấm càng hưng như vậy, bởi sự kích thích khi mạo hiểm đi tìm vận may mà đồ trường mang tới cho chúng nhân, quả thực là không dễ gì tìm được ở nơi nào khác.

Lôi Cửu Chỉ chợt nói: “Xem kìa!”.

Từ Tử Lăng nhìn theo cánh tay y, chỉ thấy một bàn đang chơi bài cầu đặc biệt ồn ào hơn các bàn khác, có một nữ tử trẻ tuổi đang đặt cửa.

Nữ tử này mi thanh mục tú, lông mày cong như vầng trăng khuyết, mắt trong như làn thu thủy, dung mạo da dẻ đều đẹp để phi thường, tuyệt đối có thể so sánh với các mỹ nữ như Trầm Lạc Nhạn hay Vân Ngọc Chân. Đặc biệt nàng ta còn có một cơ thể đầy đặn rất quyến

rũ, đường nét mềm mại gọn gàng. Mỹ nữ như vậy đến đây đánh bạc, kẻ bàng quan đông cũng là chuyện hết sức bình thường.

Lôi Cửu Chỉ hạ giọng nói: “Đây là Hồ Tiểu Tiên, độc nữ của Đại Tiên Hồ Phật, không ngờ nàng ta cũng tới đây tham gia nhiệt náo, đồ hội ngày mai ắt hẳn sẽ vui lắm đây!”.

Từ Tử Lăng giờ mới nhớ ra Hồ Phật là chủ môn của Hồ Tiên Phái, đồng thời cũng là chủ nhân của đồ trường lớn nhất toàn quốc: Minh Đường Ổ ở Trường An. Hồ Tiểu Tiên là ái nữ của y, tự nhiên cũng là cao thủ đồ thuật.

Lôi Cửu Chỉ đột nhiên đẩy khế gã một cái, nói: “Tử Lăng lão đệ ra làm vài ván với nàng ta cho vui!”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Ta đâu có giỏi chơi bài cầu?”.

Lôi Cửu Chỉ cười cười nói: “Không có kém thì làm sao có giỏi được. Quy tắc ở đây là do đồ khách lần lượt làm cái, đồ trường chỉ có vai trò giữ cho cuộc chơi được liên tục. Người xem nhà cái của đồ trường đã bị nàng ta ăn cho mờ cả mắt rồi kia. Lão đệ người ra nhận làm cái vài ván, đảm bảo hẳn ta sẽ cảm kích người lắm đó”.

Từ Tử Lăng vẫn kiên quyết lắc đầu cự tuyệt: “Ngân lượng chúng ta vất vả kiếm được không phải để dành cho cuộc đấu ngày mai sao? nếu để ta chơi thua sạch thì lấy đâu ra tiền tham dự đồ hội?”.

Lôi Cửu Chỉ nói: “Đây chính là điểm đặc sắc nhất, trước nay lão đệ không hề lo lắng chuyện thua tiền, nên đánh bạc rất tiêu sái ung dung, hoàn toàn không có áp lực. Lần này có thể coi như là một sự khảo nghiệm hay khiêu chiến cũng được. Chỉ cần người đem hết những gì lão ca đây đã dạy áp dụng trên bàn đồ, cũng giống như khi người quyết chiến sinh tử với đối thủ vậy, nếu thắng được trận này thì coi như mãn sự rồi!”.

Từ Tử Lăng cười khố nói: “Không phải chúng ta đã hẹn Khấu Trọng đi “đá dè” rồi hay sao? Tự dung lại gây chuyện phiền phức này làm gì?”.

Lôi Cửu Chỉ phì cười đáp: “Không cần phải né tránh đùn đẩy thế nữa, người cứ coi Hồ Tiểu Tiên như Ác Tăng Diêm Ni là được rồi”. Nói xong liền nhét cả bao thẻ tiền vừa đổi về vào tay gã.

Lôi Cửu Chỉ cứ đùn đẩy mãi, Từ Tử Lăng đành nghiêng răng làm liều một phen, bước tới bên cạnh nhà cái, nói: “Để ta chơi mấy ván được không?”.

Chúng nhân tất thấy đều ngạc nhiên, thậm nhủ lại có thêm một kẻ ngu xuẩn tới nạp mạng, đòi làm cái trong lúc nhà cái đang thất thế.

Hồ Tiểu Tiên liếc nhìn gã một cái rồi nhoẻn miệng cười tươi nói: "Có gì mà không được chứ, vị đại ca này cầu còn chẳng được nữa là!".

Chúng nhân đều cười ồ lên.

Từ Tử Lăng cảm thấy dưới lớp mặt nạ nóng bừng bừng, có điều lúc này gã đã cười lên lung hỏ, chỉ đành ngồi xuống chiếc ghế nhà cái vừa đứng dậy nhường cho gã.

- o O o -